

Lucie Chaya

MODERNÍ KURANDERA

cesta za voláním srdce

motto

Moderní kurandera

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Lucie Chaya
Moderní kurandera – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

MODERNÍ
KURANDERA

cesta za voláním srdce

Lucie Chaya

Praha 2021

*Nežádej, abys byl(a) učen(a).
Popros, aby se ti dostalo pomoci si rozpomenout.*

LUCIE CHAYA

PODĚKOVÁNÍ

Děkuji Pachamamě, matce Zemi, že mě v tvorbě této knihy podpořila tím, že s prvním dnem mého psaní začala pohádkově sněžit a přispěla tak k mému nezbytnému zvnitřnění. A všem se tímto omlouvám za tak tuhou a dlouhou zimu. Psaní mi šlo o něco pomaleji, než jsem čekala.

Děkuju Majce Stanovičové a Monice Reptové, dvěma slovenským absolventkám mých kurzů, které se staly hlavními opěrnými sloupy této knihy a neváhaly za mnou vážit dalekou cestu, aby mě podpořily. Majka mi dělala tichou pečující oporu v zimních měsících při psaní první části knihy, vařila mi, hýčkala mě a občas mi večer masírovala šíji ztuhlou od psaní. Mou oporou při psaní konce knihy se stala Monika, která mi připadala jako Majčina duchovní sestra. Měly podobnou esenci a stejnou oddanost vůči poslání. Jejich laskavá péče se v textu knihy nesmazatelně otiskla. Neznaly se. Měla jsem pocit, že by si velmi rozuměly, a toužila jsem je seznámit. Potkaly se na dalším stupni mého semináře Moderní kurandera, který se konal ihned poté, co jsem knihu dopsala. A víte co? Mnou předpokládaná rezonance duší se potvrdila. A tak jako je tato kniha příběhem na pozadí překladů Mamaniho knih, stává se toto součástí příběhu na pozadí této knihy. Děkuji i dalším ženám, které mi přijely dělat zázemí na kratší dobu, nemám prostor vyjmenovávat vás všechny, ale jste v mém srdci.

Děkuji své mamince, která mi jako učitelka češtiny a francouzštiny odmalinka nenápadně a velmi přirozeně vštěpovala lásku

k jazyku/jazykům a po celou dobu mojí dnes už dvacetileté novinářské a překladatelské kariéry byla vždy první čtenářkou a korektorkou všeho, co jsem kdy napsala. S výjimkou této knihy, o jejíž text si nikdy neřekla, možná tušíc, že je taky trochu i o ní, a já jsem jí ho sama nikdy nepodsunula, aby mi některé pasáže nerozmlouvala. Mami, snad tě příliš nezklamou. Mám tě moc ráda.

Děkuji Romaně Přidalové z nakladatelství Motto, která s bezbřehou trpělivostí čekala na tuto knihu mnoho let a čas od času do mě rýpla, aby jiskřička naděje, že někdy spatří světlo světa, neuhaslá.

Děkuji redaktorce Heleně Varšavské, se kterou máme společného víc než jen láskyplné opečovávání rostlin ve svých zahradách a lásku k pivoňkám. Věřím, že se toto naše napojení odrazí i v tomto textu.

A v neposlední řadě děkuji všem ženám mé kuranderovské tribe, které si tuto knihu tak moc přály, že tím přispěly k jejímu fyzickému zhmotnění. Během psaní jsem vás všechny cítila. Děkuji za vaši podporu na dálku.

PŘEDMLUVA

Tento text je velmi osobní zpovědí. Je to skutečný příběh, který osvětluje okolnosti toho, jak se dostala k českým čtenářkám první a druhá Mamaniho kniha *Kurandera* a *Hadí žena*, a není proto možné postavit ho na smyšlených postavách a schovat se za ně, i když by to bylo jistě jednodušší a pohodlnější. Tato kniha není výplodem mého exhibicionismu, spíše snahou o maximální autenticitu příběhu, který se skutečně odehrál. Myslím, že právě v tom je jeho síla. Stejně tak věřím, že si ho čtenáři a čtenářky těchto knih zaslouží znát. Mamaniho knihy jsem si k překladu nevybrala já sama. Ony si vybraly mne. A byl to vlastně jen začátek dlouhé a zcela nepředvídatelné cesty za mým posláním. Některé postavy mají reálná jména, u jiných jsem z důvodu zachování jejich soukromí jména změnila. Některé detaily a časové souslednosti jsem musela kvůli zjednodušení děje a s ohledem na rozsah knihy trochu pozměnit, ale převážná většina příběhu je skutečná.

Jsem si vědoma toho, že více, než jsem se v tomto textu odhalila, už to ani nejde. Předmluvu píšu v den, kdy se musím definitivně rozhodnout, zda některé pasáže v textu ponechám, nebo je „opatrnický“ vypustím. Před malou chvílí jsem se byla s jednou mé duši blízkou ženou vykoupat v nedalekém rybníce a cestou jsme o tom diskutovaly. A přesně v tu chvíli se přes cestu přeplazila velká užovka obojková, zastavila se opodál a dlouze se po nás dívala. Bylo rozhodnuto. A právě teď, kdy píšu tyto řádky, přiletěl kos na mou terasu, sedl asi metr ode mne, koukáme na sebe a on

už několik minut nádherně zpívá. To se dosud nestalo. Dávám v životě na jasná znamení. Takže žádná cenzura nebude. Budiž vám můj příběh inspirací k nalezení odvahy jít za voláním svého srdce, i když to může znamenat obrovské vykročení mimo všechny komfortní zóny a někdy i opuštění všech dosavadních jistot.

V první části knihy na mnoha místech zmiňuju své televizní, rozhlasové nebo tištěné reportáže pro různá česká média. Našla jsem způsob, jak vám je zprostředkovat, takže na konci každé kapitoly, které se to týká, najdete odkazy a také pohodlné QR kódy pro ty technologičtější z vás. Druhá část knihy se odehrává v Peru. Když jsem dávala číst nějaké úryvky ženám, které o mě v průběhu psaní této knihy pečovaly, ukazovala jsem jim také fotografie, které jsem tehdy v Peru nafotila. Inu, profesionální deformace. Jsem zvyklá vše dokumentovat. „Budou ty fotky taky v knize?“ ptaly se. „Krásně to tvé povídání dokreslí.“ Věděla jsem, že v knize být nemohou, je to román, ne cestopis. Ale když se chce, dá se vymyslet ledacos. Takže díky odkazům a QR kódům na konci kapitol o tyto fotky z neuvěřitelně fotogenického Peru nepřijdete ani vy.

Přeji vám příjemnou četbu.

S munay v srdci
Vaše Lucie Chaya

PRVNÍ ČÁST

1. KONEČNĚ ZASE SPOLU

Rozhlížím se po příletové letištní hale v Miláně a v davu hypnotizujícím dveře otevírané na fotobuňku, kterými jsem právě vyšla, se snažím najít známou tvář. Mé oči kloužou po tvářích plných očekávání a u nikoho se nezastavují. Projíždím proto očima stejný půloblouk zase zpátky. Nic. Není tu. Přes duši mi přelétne stín zklamání. Zastavuju se v místě, kde nikomu nepřekážím, abych si uvolnila ruce od svých dvou samsonitů. Na značky si nepotrpím, ale jiné kufry vydržely pravidelně jen několik málo cest. Mé odbavené zavazadlo k mé úlevě před chvílí vyvrhla šachta na pojízdný pás. Od chvíle, co se mi před lety cestou na Sardinii kufr ztratil, čekám u pojízdného pásu pokaždé s určitým napětím. Na druhou stranu díky této ztrátě vím, že se dá dva týdny pohodlně přežít jen s kartáčkem na zuby a pár základními dokoupenými věcmi. Druhé, příruční zavazadlo jsem po celý let nespustila z očí. Mám v něm totiž svoje živobytí. Notebook, diktafon, malý foťák se dvěma vyměnitelnými objektivy a spoustu kabelů, které tvoří často nepřehlednou změť.

Jednou z výhod novinářky na volné noze je skutečnost, že může pracovat odkudkoliv. Nevýhodou je, že musí svoji kancelář pořád tahat s sebou. Přijít o velké zavazadlo by bylo nepříjemné, bez toho malého bych ale byla fakt nahraná. A když se pak člověk při nastupování do letadla opozdí a letuška začne zlověstně mávat samolepkami, které neomylně oznamují (ano, dneska už to vím), že další příruční zavazadla už na palubu nepustí a všechna další je

třeba odevzdat k přepravě v zavazadlovém prostoru, začne to být teprve zajímavé.

Když se mi to přihodilo poprvé, dát dobrovolně z dohledu své nádobičko jsem rezolutně odmítla. Riskovat ztrátu nástrojů mého živobytí jsem si nemohla dovolit. A tak se spolucestujícím při nástupu do letadla naskytl opravdu legrační pohled na ženu žonglující s plnou náručí předmětů a kabely padajícími všemi směry. Dobře to dopadlo, na palubě jsem nic nenechala.

Vyháním černou mūru z hlavy a od vzpomínky se vracím do přítomnosti. Do příletové letištní haly. Sahám naučeným pohybem do kapsy kabátu pro mobil, který jsem už při čekání na kufr přepnula z letového na normální režim, a kontroluju displej. Žádná nová zpráva. Kdyby se zdržel někde v dopravní zácpě, tak dá vědět, pomyslím si. Na to je příliš dochvilný a přesný. Musí tu tedy někde být.

Kousek ode mě se okatě a hlasitě vítá nějaká zamilovaná dvojice. Bujaře a radostně se objímají. Scéna jak vystřižená z italského filmu. „Ciao amóre, jaký byl let?“ ptá se hlasitě on. „Tutto béne, amóre,“ volá ona, zatímco on ji zvedá do vzduchu a radostně se s ní točí. Kdo ví, jak dlouho se neviděli.

Znovu se rozhlížím, tentokrát rádius svého zorného pole zvětšuju. Napodruhé ho mám téměř okamžitě. Stojí opodál, lehce opřený o jeden ze sloupů, s rukama v kapsách a s potutelným úsměvem pozoruje mé počínání. Mělo mě to hned napadnout! I mně cukají koutky. Mám radost, že ho vidím. Každou rukou popadám jedno kovové držadlo kufru, aniž bych z něj spustila oči, a pomalým, ale rozhodným krokem vyrazím směrem k němu.

Miluju jeho ležérně elegantní styl. Oprané džíny, bílá košile, hnědé zimní manšestrové sako, šála... a samozřejmě sluneční brýle, podle nichž se Ital bezpečně pozná na míle daleko, především pokud je začátek února jako teď. (On by mě ale v tuhle chvíli okamžitě opravil. Protože Sardové se prosím nepovažují za Italy. Na milost berou pouze Sicilany, protože jsou také ostrované. Ten zbytek jsou podle nich „ti z pevniny“. *Continentali*. To

už mají Sardové blíž ke Korsičanům, mimochodem také ostrovanům, kvůli jejich independentistickým tendencím, ti je však dokážou vyjadřovat o něco odvážněji a důsledněji než Sardové.

Své oblíbené zrcadlo má posazené na hlavě na perfektně strížených šedých vlasech. Už jsem od něj jen pár metrů a rozeznávám rysy jeho pevně řezané, větrem ošlehané tváře. Pár hnědých očí se zabodává do těch mých. Ví, že jeho pronikavý pohled hrdého Sarda je pro mě výzvou a že ani já za nic na světě očima neuhnou. Už jsme párkrát soutěžili a skončilo to vždy remízou. Jinak bychom se pohledem vzájemně hypnotizovali asi ještě teď.

Zastavuji se těsně u něj, a protože je jen o trochu vyšší než já, naše oči jsou téměř ve stejné výšce. Stále na sebe vzájemně hledíme, naše ústa se usmívají, oba jsme šťastní, že už jsme zase spolu (přece jen je to něco jiného než dlouhé hodiny skypování). Jsem tak blízko, že už cítím jeho vůni. Jak já ji miluju. Poznala bych ji mezi všemi. Chvilí jen stojíme a vychutnáváme si tu vzájemnou elektrizující energii. Pak to Franco nevydrží, natáhne pravou ruku k mému pasu, přitáhne si mě jemným, ale rozhodným gestem k sobě a já se tomu ráda podvolím. Naše rty se spojují. Zavírám oči a nosem znovu nadechnu zhluboka jeho vůni do každého póru svého těla.

„Topolina,“ vydechne svým výrazně hlubokým sexy hlasem, který mi imponuje od prvního okamžiku, kdy na mě před lety promluvil, a ve kterém je teď slyšet radost, touha, žádostivost i vroucnost. „Topolino,“ odpovídám jako ve snách a vychutnávám si plnými doušky opojnou chvíli po dlouhých týdnech odloučení. Druhou rukou mě obejmě pevně kolem zad a moje ruce se lehce propletou za jeho krkem. Naše počáteční škádlení se úplně rozpouští v touze, která se zmocňuje obou našich těl, teď už pevně přimknutých k sobě. Chemie mezi námi vždycky fungovala. A jak.

„Tolik jsi mi chyběla,“ šeptá mi do vlasů, „neumíš si to představit!“

„Ale umím, taky jsi mi chyběl, Topolino...“

Na vysvětlenou, topolínové – tedy *topolina* a *topolino* – jsou neodmyslitelnou součástí našeho partnerského slovníku. A to už tak dlouho, že si ani nevybavuju, jak to vlastně vzniklo. Česky znamenají tato slova „myška“ a „myšáček“, což mi zní dost odporně a nedovedu si dost dobře představit, že bych svému partnerovi v češtině říkala infantilně myšáčku. V italštině ale zní slovo *topolino* mému uchu opravdu zvukomalebně. Italové obecně používají v rámci milostných vztahů místo jmen spoustu jiných slov. Kromě notoricky známého *amóre* (láska), *tesoro* (poklade), k nim patří i méně častá *stella* (hvězda), *stellina* (hvězdička), *topolina* nebo *topolino*.

S Frankem jsme se neviděli víc než měsíc, ale míváme bohužel i delší pauzy. Deset dní strávených o vánočních svátcích a o silvestru společně v Čechách uběhlo jako voda a pak dlouhých pět týdnů opět známý scénář – já v Čechách a on na svém magickém ostrově Sardinii. S každodenní skypovou a esemeskovou konverzací. Jak dlouho ještě? Nikdy nebylo dopředu úplně jasné, kdy přesně se zase uvidíme.

V lednu jsem se ale od svého italského kamaráda Alessia dozvěděla o zajímavém enogastronomickém festivalu *I golosi* (do češtiny by se to dalo přeložit volně jako gastropožitkáři, lidé, kteří si umějí vychutnávat jídlo), který se koná v Miláně každé dva roky.

„Jestli chceš, můžu pro tebe zařídit novinářskou pozvánku, Lucia. Potřeboval bych to ale do zítřka potvrdit,“ řekl mi jednoho lednového večera do telefonu.

„Spolupracuju s českou verzí časopisu *La Cucina Italiana*, myslím, že by je to mohlo zajímat. Zavolám zítra ráno šéfredaktorce a dám ti vědět. Díky, Ale, jsi hodný, že sis vzpomněl.“

„Nevzpomněl,“ zasmál se, „na tebe se totiž nedá zapomenout!“

I já jsem se rozesmála. Jedna z věcí, která mu opravdu šla, bylo flirtování, kterému nikdy nechyběla úroveň. Věděla jsem, že žertuje. Alessio byl dobrý přítel. Znali jsme se už několik let a věděli jsme toho o sobě opravdu hodně. Sdíleli jsme radosti našich mi-

lostných vzestupů a podporovali se při pádech. Vzpomněla jsem si na naše první setkání.

Poznali jsme se na gastronomickém festivalu *Cheese* v lombardském městečku Bra, který je, jak už název napovídá, zaměřený na sýry. Byl říjen, festival se konal pod širým nebem a k neľibosti všech přítomných lilo jako z konve a byla zcela nečekaně příšerná zima. Úplně prokřehlá jsem zapadla do jediného obchodu s oblečením, který jsem v okolí našla, a kromě deštníku jsem si tam pořídila za nekřesťanský peníz také pohádkově krásný zimní kabát, který bych si jinak nikdy nekoupila. Ale přece v říjnu neumrznu, že? Dobrá výmluva, která úspěšně zafungovala. Byl to jeden z mála kousků nové zimní kolekce, které právě dorazily. Na zimu bylo ještě opravdu brzo. Dodnes ho ale ráda nosím, takže ve výsledku dobrá investice.

S prvním zachumláním se do nového krátkého kabátku značky Stefanel se moje nálada znatelně zlepšila a s chutí jsem se pustila do ochutnávání různých druhů sýrů, kvůli kterým jsem koneckonců přijela.

Alessia bylo slyšet už z dálky. Sršel energií a vtípem navzdory počasí, které bylo fakt pod psa. Návštěvníci se na jeho stánek lepi-li jako vosy na med. Po chvíli jsem zjistila, že to přirovnání vůbec nebylo od věci, protože to, co Alessio nabízel, byl skutečně med. A ne jen tak ledajaký. Jednodruhový. Vřesový, rododendronový, pomerančový... Měl přes dvacet druhů. O některých jsem ani netušila, že existují.

Italské gastronomie neznalý člověk by se mohl divit, co dělá med na festivalu sýra. Ale jsou tu opravdu celkem na místě. V Itálii a Francii se totiž sýry často podávají právě s medem.

„Nemračte se, slečno. Osladte si tenhle uplakáný den kouskem lahodného sýra s kaštanovým medem, který svou osobitou hořkostí báječně doplňuje jeho chuť,“ téměř prozpěvoval, nepřírozezně nahlas a s přehnanou intonací jako rozený trhovec. Tak to byla první věta, kterou jsem od Alessia slyšela. Copak se na někoho takového může člověk mračit? Měl inteligentní výraz ve tváři a hlu-

boký, pronikavý pohled, což, jak už víme, mám ráda. V následujících letech jsme se ještě mnohokrát potkali na různých akcích a později i mimo ně. Byl dvorním dodavatelem medu do mého libereckého obchodu s italskými specialitami. A v průběhu let se z nás stali opravdu dobří přátelé.

Následující den jsem tedy nabídla reportáž šéfredaktořce Kláře, které se můj návrh, jak jsem předpokládala, zamlouval. Jako obvykle řešila deset věcí najednou a byla do telefonu velmi stručná a věcná. „Beru, Lucie. Za podmínek jako obvykle, ano? Kdy to je, v únoru? Fajn. Tak to pak co nejdřív napiš. Počítám s tím do březnového čísla. Jsme domluvené. Musím běžet, měj se,“ švitořila energicky. To byla celá Klára. Jinak jsem ji ani neznala. Jak všechny ty po telefonu dohodnuté informace dokázala udržet v hlavě, to mi nikdy nebylo jasné. Naše telefonáty probíhaly pokaždé velmi podobně, ale na druhou stranu byly díky své stručnosti velmi efektivní.

Zavolala jsem tedy Alessiovi, že mám pro reportáž z festivalu zájemce. „No tak fajn, Lucia, myslel jsem si, že tě to bude zajímat.“

„Přijela bych možná s Frankem, ale náklady na jeho ubytování samozřejmě uhradím. Můžeš to domluvit? Kdyby nemohl, dám ti vědět. Díky, Ale. Uvidíme se tam?“

„Nevím, Lucia, kříží se mi to letos s jinou důležitou akcí, ještě jsem se nerozhodl. Uvidíme, jak to nakonec dopadne. Takže dvou-lůžkový pokoj na pátek a sobotu. Počítej s tím. Ozve se ti Chiara z pořádající agentury.“

No fajn, díky, Existence! Příjemná práce, a ještě uvidím Fran-ka. Standardní podmínky, o kterých Klára mluvila, prakticky znamenaly, že z honoráře uhradím tak maximálně nízkonákladovou letenku a část základních cestovních výdajů, ale ani tak jsem nezaváhala. Věřila jsem, že ten materiál „udám“ i někde jinde a náklady jistě pokryju celé. Ano, rozhodně mi to stálo za to.

Vytočila jsem Frankovo číslo. Po několika vyzváněcích tónech se v telefonu ozvalo: „Ciao Topolina, děje se něco, že voláš? Měli jsme se slyšet večer po Skypu...“

„Nic se neděje, Tesoro. Večer se uslyšíme... Teď jenom krátce. Máš program na první víkend v únoru?“

„Nic mě nenapadá...“ Na chvíli se v telefonu rozhostí ticho.
„Ne, nemám, proč?“

„Tak teď už máš! Jedu dělat reportáž do Milána a ty mi děláš garde!“ směju se a představa, že se zase brzy, takto nečekaně uvidíme, naplňuje celou moji bytost radostí. Připadám si při tom pomýšlení jako právě bouchlý šampus plný rozverných bublinek.
„Teda, jestli chceš... Chceš?“ zeptám se naoko zvědavě.

„No jasně že chci! Tobě a garde? Vždycky, Topolina.“

„No tak bezva! Probereme to večer, pa!“

Napsala jsem Alessiovi rychlou potvrzující esemesku: „Allora con Franco. Confermato! Grazie, Ale.“

A teď tedy stojím uprostřed milánského letištního mumraje, schovaná v náruči muže, kterého celým srdcem miluju. Napříč Evropou i Středozemním mořem. Napříč časem a prostorem, protože jsme se takto v průběhu životů v různých kulisách objímali už mnohokrát. A proto to v tom aktuálním byla skutečně láska do slova na první pohled.

Franco trochu zaklání hlavu, aby se mi mohl znovu dobře podívat do očí. Jeho tvář je zbrázděná vráskami, které mi připadají sexy.

Do festivalu nám zbývají dva dny v Miláně. Rozhodli jsme se, že spojíme mou práci s výletem.

„Pojď, Amore, dojedeme se ubytovat a pak vyrazíme k Monice. Čeká nás na večeri. Našel jsem hotel ve čtvrti, kde bydlí. Jak jsem ti říkal, je moc ráda, že jsem v Miláně, a nemůžeme se u ní nezastavit.“

„Perfetto. Už se na ni těším.“ Moniku jsem poznala o rok dříve na jednom z nejslavnějších sardinských karnevalů, který se koná každou zimu už stovky let v Oristanu na západním pobřeží Sardinie, kde Franco bydlí. Je to méně turisticky vyhledávaná oblast, a díky tomu je prostší, ale zato divočejší než východní Smaragdové pobřeží, panenské místo.

„Já se na ni taky těším,“ odpověděl Franco. „Od té doby, co se odstěhovala ze Sardinie za prací sem do Milána, se vidíme málo. Od loňského karnevalu Sartiglia jsem ji vlastně neviděl. Ona je fakt jako moje ségra. Ona, Sára a Valeria. Pietro a Mirco jsou bráchové – ti pokrevní. A ony jsou moje sestry. Nepokrevní, ale vyjde to nastejno. Takové ‚sestry duše‘.“

„A co zítra? Už jsi přemýšlel o tom, co podnikneme?“

Frankovi v očích rošťácky tančí čerti, a tak jen čekám, co z něj vypadne. „No jasně! Zítra, po opravdu póóóóóóóóóóóó vstávání, protože mám s tebou v noci svoje plány, se podíváme po Miláně. Kdy jsi tu byla naposledy?“

„Tak plány, jo?“ nenechala jsem bez povšimnutí jeho poznámku. Usmála jsem se. Bez uzardění. Také jsem se už těšila na to, až naše těla splynou. Skvěle si rozuměla i beze slov. Při té představě se mi v podbřišku roztančili motýli. Mmmmm... Na co se mě to ještě ptal? „Naposledy jsem tu byla před čtyřmi lety, jen na skok na veletrhu cestovního ruchu BIT. Platila jsem tehdy při zpátečním letu šílenou raketu za deset kilo nadváhy za letáky. Asi osmdesát eur. Měla jsem je tam radši nechat! Předtím jsem byla v Miláně ještě několikrát, ale vždycky to byl pracovní průlet. V klidu jsem viděla Milán jenom jednou. To mi bylo sedmnáct. A ukradli mi tu na náměstí u katedrály foťák. A pak jsem tu byla ještě jednou, a to taky nebylo moc veselé, o tom až někdy jindy.“

„No vidíš, tak to musíme tyhle vzpomínky přebít nějakou příjemnější. A katedrála si nezaslouží mít ve tvém srdci takovou nálepku. Pojď, hejbní tím svým *culetto* /zadečkem/,“ mrknul na mě Franco spiklenecky a okamžitě lehce popoběhl s mým větším kufrem dopředu, aby se vyhnul očekávanému štouchanci nebo případnému lehkému kopanci. Obratně unikl obojímu a s vítězoslavným výrazem ve tváři dodal: „Zítra to napravíme. Slibuju!“

Frankův stříbrný fiat Guido nebyl zaparkovaný daleko. Franco nakonec přijel ze Sardinie trajektem, protože se ještě cestou stavěl pracovně v Janově. Hustou milánskou dopravou jsme se proplet-

li celkem rychle a navigace nás bez problémů zavedla až k hotelu. Chtěla jsem se ještě před odchodem na večeri osprchovat.

Když jsem vyšla ze sprchy, Franco ležel natažený na zastlané posteli. „Kolik máme času, Topolino? Můžu se k tobě ještě na chvíli natáhnout? Na deset minut...“ udělala jsem na něj psí oči. „Máme tam být v šest, je pět. Není to daleko. Takže máme dokonce půl hodinky,“ pronesl významně a mě tím hned rozesmál. „Myslel jsem, že cesta do hotelu bude trvat mnohem dýl,“ dodal a natáhl ke mně ruku.

Sotva jsem se stihla spokojeně uvelebit vedle něj a položit hlavu na jeho rameno, začal zvonit můj telefon. S lehkým zakletím jsem se zvedla a z bezedné kabelky, položené na židli nedaleko postele, vylovila telefon. Na displeji svítilo jméno šéfa stavební firmy, která rekonstruovala můj liberecký dům. „Zatraceně,“ zaklela jsem česky tentokrát už řádně nahlas, a přestože Franco nerozuměl jeho významu, podle mé intonace pochopil, že se něco děje. Při pohledu na jméno svítící na displeji mi došlo, že jsem tomuto muži ráno před odjezdem do Prahy zapomněla nechat ve svém obchodě na kase obálku s patnácti tisíci korunami zálohy na stavební práce, jak jsme byli dohodnuti. Obálka se mnou odcestovala do Milána.

„Dobrý den, pane Malý,“ ohlásila jsem se do telefonu a současně už začala vymýšlet variantu, jak mu dohodnutou částku co nejrychleji doručit.

„Dobrý den, máme problém. Vyměňujeme dveře u prostředního bytu, jak jsme se domluvili, a začíná nám prskat zeď nad nimi, což je problém, protože je to nosná stěna. Takže potřebuju urychleně ty peníze, na kterých jsme byli domluveni. Byl jsem dneska dopoledne u vás v obchodě a nic jste mi tam prej nenechala.“

V hlavě se snažím vyhodnotit všechny informace, které jsem právě obdržela. Mozek začínal pracovat na plné obrátky. Problém... Peníze... Praskající – NOSNÁ – stěna? Co to proboha je?!

„Ano, to je pravda, omlouvám se, zapomněla jsem na to, už jsem pracovně v zahraničí a mám ty peníze tady v kabelce, kde jsou vám samozřejmě k ničemu. Co že jste to ale říkal? Že prská

nosná stěna? Jak vám může praskat nosná stěna? Já tomu teda nerozumím, ale to by asi neměla, hlavně jestli je nosná, ne?“

„No, to by neměla.“ Měla jsem pocit, že se Malý do telefonu trochu uchechtl, ale úplně jistá jsem si tím nebyla. Mně to teda moc směšné nepřipadalo. On pokračoval: „Musíme to rychle řešit a potřebuju na to ty peníze.“

Asi blednu, protože Franco mě bere za ruku, kterou nedržím telefon, a zkoumavě si mě prohlíží.

„Něco zjistím a zavolám vám za chvíli.“

„Dobře. Zavolejte.“

Pokládám telefon a podívám se užasle na Franka. „Stavební firmě praská v domě nosná stěna. Teda mně praská v domě nosná stěna. V prvním patře. Nad tím je ještě jedno patro,“ blábolím trochu vyděšeně a spěšně přitom na displeji v paměti vytukávám číslo svého obchodu.

„Jak může praskat nosná stěna?“ ptá se nechápavě Franco.

„To bych taky ráda věděla,“ hlesnu, zatímco v telefonu u mého ucha už se ozývá vyzváněcí tón. Po třetím zazvonění slyším příjemný Věrčin hlas: „Svíčkárna Domani, dobrý den. Jak vám mohu pomoci?“

Snažím se zachovat klid, ale moc mi to nejde. „Ahoj Věruš, prosím tě, zapoměla jsem ráno nechat v obchodě peníze pro stavební firmu...“

Nadechla jsem se, abych pokračovala dál, ale Věrka mě přerušuje: „Jo, byli tady a sháněli se po nich.“

„No právě. A teď mi volali, že tam ty peníze nebyly, ale hlavně že praská nosná stěna v baráku a že ty peníze rychle potřebují na materiál, aby to mohli řešit. Já mám ty peníze tady s sebou, kde jsou mi samozřejmě platný jako mrtvýmú zimmník. Prosím tě, kolik máš dneska tržbu?“

„Dneska nic moc, ale je tu ještě včerejší tržba a ta byla fakt pěkná, a navíc skoro žádná karta, takže to mám hotově. Kolik potřebuješ?“

„Patnáct tisíc.“

„Vydrž chvíli, podívám se.“

Po chvíli ticha se ve sluchátku znovu ozval Věrčin hlas: „Asi to mám, Luci. I s dneškem čtrnáct tisíc devět set. Ještě jeden zákazník a budu to pro tebe mít.“

„No sláva, tak jeden problém je vyřešen. Jsi zlatá, děkuju.“ Najednou mi v hlavě probleskla myšlenka... Závity už se zahřály a začaly chrlít první výstupy. „Věruš, prosím tě, s kým jsi tam dneska? Je tam Jitka? Nevybavuju si honem služby na tento týden.“

„Jo je tady.“

„Dej mi ji, prosím tě.“

Po chvíli se ozval z mého mobilu Jitčin hlas.

„Ahoj Luci, dorazila jsi dobře?“

„Jo, dorazila, díky,“ odpověděla jsem trochu netrpělivě a hned pokračovala. „Prosím tě, byl dneska tvůj Tomáš brousit u mě ty dveře, nebo jde až zítra?“

„Byl tam už dneska. Zrovna před chvílí jsem s ním mluvila a byl na odchodu.“

„A neříkal nic? Že by se tam dělo něco divného? Šéf stavební party, která dělá v prvním patře, tvrdí, že praská nosná stěna.“

„To je divný, Luci, nic neříkal. Zkusím to zjistit.“

„To budeš moc hodná. Dej mi prosím tě ještě Věrku. A díky moc.“

„Ano, Luci?“

„Věruš, prosím tě, dej Malýmu peníze proti podpisu, dořeším to s ním účetně, až se vrátím. Teď mu zavolám a řeknu mu, ať se ještě dneska do zavíračky zastaví.“

„Spolehni se a drž se, ať ti to dobře dopadne. Kdybys ještě něco potřebovala, tak zavolej.“

„Dobře, díky moc, pa.“

Hledám v historii hovorů číslo Malého a volám mu zpátky, jak jsem slíbila. Franco se na nic neptá a jen dál pevně drží moji ruku.

„Malý...“

„Dobrý den, tady Lucie Chvojková. Zařídila jsem, že máte peníze na kase, můžete se v obchodě ještě dnes stavit. Je otevřeno do šesti.“

„Dobře, jedu tam.“

„Pane Malý, jsem dost zmatená z té prasklé nosné zdi. Jak se to mohlo stát? Co to znamená? Že mi může spadnout dům?“

„Já doufám, že ne, uděláme všechno, aby se to nestalo. Budu končit, ať stihnu dojet pro ty peníze. Buďte v klidu, myslím, že to bude v pořádku. Na shledanou.“

„No to doufám. Kdyby cokoliv, budu na telefonu. Na shledanou.“

Naučeným dotekem palce ukončuju telefonát a vzhlednu k Frankovi, který mne celou dobu pozorně sleduje. Po tvářích se mi začínají koulet slzy jako hrachy. Najednou na mě doléhá tíha posledního roku a půl. Asi jsem se fakt přecenila. Rekonstruovat sama, navíc jako zcela netechnicky založená, třípatrový historický dům je fakt šílenství. Zažila jsem při tom ale i humorné okamžiky, například když jsem lezla na střechu přebírat od pokrývačů čerstvě položenou novou střechu.

„Teda, paninko, jste fakt první ženská, která si přišla na střechu převzít ode mě práci,“ prohlásil tehdy žoviálně sympatický, i když trochu jednodušší pokrývač. Na střeše ale není třeba žádných intelektuálních úvah. Svoji práci odvedl dobře, a to bylo důležité. Se smíchem jsem se tehdy zeptala: „A vidíte tady, pane Mareši, někde nějakýho chlapa, který by to mohl udělat místo mě? Ne, že jo!? Tak co mi zbývá?“

„To je fakt,“ pokýval dobrácký hlavou pan Mareš a poškrábal se mozolnatou rukou na zátylku. Kolem našich nohou vítr honil po rovné střeše listí z blízké stopadesátileté lípy, která byla vyšší než celý dům, a já jsem si pořád úzkostlivě hlídala, abych se nedívala ze střechy dolů. Chtěla jsem se vyhnout závratím, protože dobře vím, že jimi trpím i na třetí příčce žebříku.

„Ale stejně jste dobrá,“ dodal ještě uznale. Tohle byla jedna z těch úsměvnějších historek, kterou jsem občas dávala k dobru, když se mě občas přátelé ptali, jak pokračuje stavba. Teď ale přestávala veškerá legrace. Právě jsem se totiž dozvěděla, že mi možná ten domeček spadne. Ten nádherný domeček z roku 1860, který jsem chtěla zachránit. Nejužší dům v celém Liberci, jako vyštířený z provensálského venkova, porostlý břečťanem a psím vínem. Asi jsem si opravdu vzala příliš velké sousto. Byl to holý nerozum. Jak mě to mohlo napadnout? Moje myšlenky zabloudily zpátky v čase.

S Jaromírem, předchozím partnerem, jsme koupili v Liberci nejdříve jeden dům, zrekonstruovali ho a začali v něm žít. Společně jsme vedli také obchody, které se postupně rozrostly na čtyři. Italské speciality, svíčkárnu s dekoracemi, květinářství a dárkovou balicí službu. Já byla vizionář a tahoun, on zase uměl udržovat věci v chodu a dotahovat mé vize do konce, zatímco mně už se rodily v hlavě další nápady. Pracovně jsme byli funkční a sehraňný tandem.

Časem jsme koupili ještě sousední dům, na jehož rekonstrukci ale nezbyly peníze. Když jsme po téměř deseti letech vztahu dospěli k závěru, že jsme spíše sourozenci než partneři, rozešli jsme se. Bylo nám něco přes třicet, já jsem toužila být více ženou a on více mužem. Tehdy jsem vůbec netušila, jak polaritu v rámci našeho vztahu otočit, ani že to vůbec jde. Kdybych tehdy věděla, co vím dnes, možná by bylo všechno jinak. Kdyby... Kdyby nebyly ryby, nebyly by rybníky.

Zrekonstruovaný dům se nám podařilo v celkem krátké době prodat. A to i přesto, že prohlubující se krize roku 2008 už začala srážet ceny nemovitostí nemilosrdně dolů. Z peněz získaných z prodeje jsme splatili hypotéku a část podnikatelské půjčky. Nezbylo téměř nic. Několik obchodů jsme zavřeli a nakonec nechali jen srdce firmy – svíčkárnu s dekoracemi. Jaromírovi to uvolnilo ruce, aby se mohl odstěhovat za svojí novou (a čerstvě těhotnou)

láskou na opačný konec republiky a začít nový život. S novou ženou a novou prací. Mně zase ve stejné době vstoupil do života Franco.

Moje a Jaromírova společná cesta dospěla ke svému konci. Vypadalo to, že už jsme si předali, co jsme měli, a nastal čas jít dál každý jinudy. Dělení plodů společného vztahu, které by se dalo trochu výstižněji, i když méně vzletně nazvat také likvidací jeho pozůstatků, šlo celkem hladce, ale ne zcela bezbolestně. Měli jsme se rádi. A jedna z předností našeho vztahu byla ta, že jsme se vždycky dokázali rozumně domluvit. Míra racionálního porozumění však nebyla přímo úměrná vášni mezi námi. Moc jí tam nebylo a my nevěděli, jak ji rozdmýchat. Na všem jsme se věcně domluvili a rozvod byl hladký a rychlý. Dvanáctiletého syna Lukáše jsem měla ještě z prvního manželství. Zůstala jsem s ním sama velmi brzy, mně bylo dvaadvacet a malému sotva dva roky. Lukáš tedy pochopitelně zůstal se mnou.

Šlo tedy o to, rozhodnout se, co s nezrekonstruovaným domem a svíčkárnou. Jaromír byl samozřejmě pro prodej, už měl zájmy jinde. Já uvažovala o tom, jestli si dům i svíčkárnu nenechat. V tom případě by to znamenalo vyplatit Jaromíra z poloviny domu a převzít na sebe veškeré závazky spojené se svíčkárnou.

Po rozchodu s Jaromírem jsem se sice vrátila k novinářině, které jsem se věnovala předtím, než jsme spolu začali podnikat, nebyla jsem si ale vůbec jistá, do jaké míry mě to uživí. Situace novinářů na volné noze nebyla vůbec růžová. Zvládnou to všechno sama? To byla otázka, která se mi v hlavě točila pořád dokola jako zaseklá gramofonová deska. Lukášův otec na něj v té době finančně téměř vůbec nepřispíval a nic nenapovídalo tomu, že by se to mělo v dohledné době změnit. Příjmy ze svíčkárny nebyly nijak závatné, ale přece jen znamenaly určitou jistotu, což se o novinářině říct nedalo.

Rozhodnutí vyplatit Jaromíra z druhého domečku a nechat si ho bylo výsledkem racionální úvahy i vášně. Ten dům jsem milovala od první chvíle a cítila jsem k němu silné pouto. Když jsem se

rozhodovala, seděla jsem pod stopadesátiletou lípou na zahradě před domem. Důležitých rozhodnutí padlo na tomto místě mnohem víc. Lípa byla právě v květu a v její koruně bzučely tisíce včel. Podívala jsem se tehdy na domeček, na opadané štukové ozdoby, polorozpadlá okna, upadané okapy. I přes omšelost jsem ale jasně vnímala ducha domu a jeho krásnou energii.

Věděla jsem také, že díky „hezkým daňovým příznáním“ z předchozích let jsem v tu chvíli měla šanci na hypotéku dosáhnout a z vývoje ekonomické situace bylo jasné, že v dalších letech to tak zřejmě nebude. Představa, že bych kupovala sama nějaký zcela neznámý dům, mi připadala úplně nereálná. Tenhle dům jsem znala, věděla jsem, že je právně čistý, nehrozilo žádné riziko spojené s koupí jako u zcela nového domu. Bylo mi jasné, že je to asi jediná šance, jak na nějaký dům ve své situaci sama dosáhnout. Lukáš v tomto městě vyrostl, a i kdyby nás odsud život odvál, můžeme byty v domě pronajmout. Třeba se sem bude chtít jednou vrátit... Tak mám to udělat? Zvládnou to? Sama? Franka jsem tehdy neznala tak dlouho na to, abych ho mohla do této úvahy realisticky zakomponovat.

Zavřela jsem oči a prohloubila svůj dech. Po noze mi lezl mravenec, nemohla jsem se soustředit. Lucie, soustřeď se, tohle je fakt důležitý moment, pokárala jsem sama sebe v duchu. Mé nitro se ztišilo. Dlouhé vnitřní ticho. Ponor do hlubin duše. A najednou to tam bylo. V tu chvíli jsem to prostě věděla. Cítila jsem to zcela jasně. Mým úkolem je dům zachránit.

Vždycky jsem dala v životě na svoji intuici, otevřela jsem oči a podívala se na domeček. Tak dobře, když sis mě vybral, tak já do toho jdu. Citlivě tě opravím. Žádná plastová okna ani překližkové dveře. V hlavě jsem měla jasnou představu. Zachovat, co půjde, a zbytek zrekonstruovat s maximálním použitím přírodních materiálů. S úctou k charakteru domu. A krbovky se živým ohněm místo televize. Bylo rozhodnuto.

Pesimistická a ustrašená část mé duše zaúpěla: „Lucie, ty jsi šílenec!“ Žádná novinka. Nedostala šanci.

Jestliže s domečkem byla intuice velmi silná a hlasitá, tak v souvislosti se svíčkárnou zarytě a vytrvale mlčela. Měli jsme ji ze všech čtyř obchodů nejdéle a nejvíc mi přirostla k srdci. I její zaměstnankyně, které už tam pracovaly dlouhé roky. Vnímala jsem je jako svou rodinu. Svíčkárna byla dítětem mé kreativity, často jsem se tam zavírala na celou noc a přearanžovávala do rána obchod k nepoznání. Pustila jsem si oblíbenou hudbu, která mě dostávala do jiného časoprostoru, a dala se do práce. Tehdy jsem ještě nevěděla, že o nějakých deset, patnáct let později bude na této schopnosti chanellingu ve změněném stavu vědomí stát celý můj nový život. Někdy jsem u toho nočního tvoření potřebovala být sama, jindy jsem si brala k ruce některou z prodavaček, které si přesčasovými hodinami rády přivydělaly a něco se přiučily. Svíčkárna byla zrcadlem mé duše. Jejím vyjádřením. Lidé do obchůdku chodili moc rádi, hlavně ženy z okolních úřadů a kanceláří. Občas přišly a už ve dveřích trochu provinile hlásily: „Mám obědovou přestávku a jdu se k vám uklidnit. Někdo mě v práci šíleně vytočil. Tady na mě vždycky dýchne takové příjemno. Ale jakmile budu něco potřebovat, tak jsem tu.“ Vůbec nám to nevadilo. Svíčkárna tam byla i proto. Stala se jakousi libereckou atrakcí, kam někteří Liberečané vodili své návštěvy. Zoo, botanická zahrada a svíčkárna. Kdo by to řekl... Svíčky všech druhů, barev a vůní na sedmdesáti metrech sklepa s kamennými klenbami na hlavním libereckém náměstí naproti radnici. Když jsem v roce 2000 začínala s jednou krabicí zboží v hodnotě pár tisíc a improvizovanými policemi z cihel a prken ve druhém patře jednoho obchoďáčku v Moskevské ulici, nenapadlo by mě, do jakých rozměrů se obchody rozrostou.

Nechat, nebo jít dál? Bylo potřeba rozhodnout se brzy, Jaromír chtěl situaci uzavřít co nejdříve. A já jsme stále neměla odpověď. Babo, raď.

Opětovné vyzvánění telefonu mě vrací do přítomnosti. Tentokrát není můj, ale Frankův. Hlavu mám položenou na jeho hruď a jeho ruka mě hladí něžně po vlasech. Telefon leží na nočním

stolku vedle něj, takže pro něj může natáhnout volnou ruku, aniž bych se já musela významně pohnout. I tak si ale všímám, že mé slzy obarvené rozpouštějící se bio řasenkou vytvořily pod mojí tváří na jeho bílé košili velký mokrý flek. Černý.

„Pronto,“ odpovídá a nepřestává mě hladit po vlasech. Z hovoru chápu, že je to nějaký jeho kamarád, kterého znám, protože mu Franco říká, že jsme spolu v Miláně. Na chvíli se odmlčí a poslouchá hlas na druhé straně. Hovor ale brzy ukončuje. Jsem mu za to vděčná. Cítí, že ho teď potřebuju. Celého. Jednou z vlastností, kterou na něm oceňuju, je jeho citlivost a empatie. Bože, já ho fakt tak miluju.

„To byl Stefano, a když slyšel, že jsi tu se mnou, řekl mi, že se dostal ke knížce od nějakého peruánského šamana. Proroctví kurandery.¹ Prý ho najednou napadlo, že by se ti mohla líbit. Máš si ji přečíst. Pozdravuje tě. Jak ti je, Topolina?“

„Jsem trochu vyděšená. Co když ten domeček fakt spadne?“ Zvedám hlavu a dívám se na něj s naléhavou otázkou v očích.

„Nespadne,“ říká pevným hlasem, a i když vím, že to nemůže vědět, natož ovlivnit, v danou chvíli mi to pomáhá. „A teď stejně nemůžeš víc dělat. Jestli nechceme přijít pozdě k Monice, měli bychom vyrazit. Ale jestli se na to necítíš, můžu to zrušit. Pochopí to. Je to přece ségra,“ řekne, políbí mě na tvář a povzbudivě se na mě usměje. Čeká, jak se rozhodnu.

„Ne, kdepak. Nic neruš. Půjdeme. Máš pravdu, že teď stejně nemůžu nic jiného dělat. Tady bych se jenom šířala strachem a vymýšlela katastrofické scénáře. U Moniky přijdu aspoň na jiné myšlenky,“ usmívám se na Franka a utírám si hřbetem ruky oči i nos. Míra intimity mezi námi dospěla do bodu, kdy to mohu udělat bez ostychu i před ním. „Dojdu si ještě na záchod a jedem.“ Dlouze ho líbám na ústa a cítím přitom hlubokou vděčnost za jeho tichou podporu. Pak ještě dodávám: „Asi se budeš muset převléknout, omlouvám se. Teda asi určitě,“ klepu významně prstem na slzný

¹ V češtině vyšla kniha pod názvem *Kurandera*.

flek na jeho košili. Mizím za dveřmi koupelny a záhy se vracím se slovy: „Když pech, tak na všech frontách. Právě začínám menstruat. Nějak se to tentokrát protáhlo. A muselo to přijít zrovna teď! Nemohlo to ještě pár dní počkat?!“

Franco už je obutý, vidím, že košili už má opět sněhobílou – ani na okamžik jsem nezapochovovala, že jich má s sebou víc, inu Ital – a obléká si mé oblíbené maňšestrové sako. Přivinuje mě chlácholivě k sobě.

„To nevadí, Topolina, vždyť víš, že tě miluju i v červený verzi. Ta moji chuť na tebe rozhodně nezastaví.“

„Já vím, Topolino, ale bez ní je to lepší. Navíc to hotelové povlečení, které člověk nemůže hned vyprat... Tak dlouho jsme se neviděli...“

„S tím souhlasím. Dlouho jsme se neviděli. Ale teď jsme tu spolu. Andiamo, cara?“ zeptal se Franco a významným gestem mi nastavil rámě.

„Andiamo, caro. Jdeme, drahý,“ odpověděla jsem a položila svou paži na jeho.

„Lucia, zlato, jak ráda tě vidím!“ Monika rozpřáhne ruce a energicky mě zavře do své náruče. Hned vzápětí se bouřlivě, jak to jižanské národy umějí, hrne i k Frankovi. „Fratellíno... bratříčku!“ Kromě pozdravu nám nedává šanci říct cokoliv dalšího a už nás vede – samozřejmě po italsku, tedy bez zouvání – k rohové sedačce v prostorném obývacím pokoji, jehož podlaha je pokrytá praktickou dlažbou, a zatímco se usazujeme, nadšeně pokračuje: „Když mi Franco psal, že přijedete do Milána, okamžitě jsem mu volala, že se rozhodně musíte zastavit. To bych mu neodpustila,“ řekla a mrkla na něj.

„Lucia, je ti dobře? zarazí se Monika jako na povel uprostřed své energické řeči a zkoumavým pohledem si mě prohlíží. Ženská intuice jí poslala signál, který nenechala bez povšimnutí. „Vypadáš nějak bledě. Bolí tě břicho, že se za něj držíš?“

„Jo, bolí, začala jsem před chvílí menstruat. Ale tentokrát je ta bolest nějaká silná. Já se snažím nebrat žádný prášky, většinou to

přejde samo. Určitě mi za chvíli bude líp,“ odpověděla jsem a pokusila se, ne zcela úspěšně, vykouzlit na své tváři úsměv. Cítila jsem se mezi svými, v opravdové rodině, jejíž členové k sobě mají tak blízko, že před sebou nemusí podrobovat cenzuře naprosto žádná témata.

„Jo, to já taky, čím míň chemie v těle, tím líp,“ pokývá Monika chápavě hlavou, na chvíli se zarazí, zamyslí se a pak vypálí naprosto nečekanou větu, která zůstane ještě nějakou chvíli viset ve vzduchu jako jeden velký naléhavý otazník. Alespoň tedy pro mě.

„Luči, a nemůžeš být těhotná?“

„Těhotná?“ vyvalila jsem na Moniku oči a pak se podívala na Franka. „Jak tě to napadlo, Moni? Vždyť jsem právě začala menstruovat...“

„No já nevím... Divný, že jo?“ podivila se své větě i ona sama. „Prostě mě to teď najednou napadlo, tak jsem to bez přemýšlení řekla. A to, že jsi začala krváčet, nemusí být nic směřodatného. Já jsem s Giovannim menstruovala ještě tři měsíce.“

„Já s Lukášem ne. Je to sice už dvanáct let, ale některý detaily si pamatuju.“ Snažím se obrátit debatu v žert, ale moc mi to nejde. Pak pokračuju: „Moni, vím, že spousta vás Sardek je čarodějně napojená nahoru, ale opravdu doufám, že teď se mýlíš.“

Asi to nemusí být pokaždé stejné, dumala jsem si jen tak pro sebe. No, když o tom tak přemýšlím, tak teoreticky bych těhotná být mohla, Franco byl v Čechách koncem roku. Prakticky bych být snad neměla. Je fakt, že mě trochu pobolívala prsa, ale to se mi občas při ovulaci stává. Nepřikládala jsem tomu žádnou váhu.

„Možná to je i trochu z rozrušení, zlato. Přece jen ses pořádně lekla,“ říká Franco starostlivě a vysvětluje Monice ve zkratce anabázi s domem.

„S dělníky je vždycky jenom potíž. Když si vzpomenu, jak jsme rekonstruovali tohle,“ rozhodla Monika neurčitě rukama směrem do prostoru, „je mi z toho špatně ještě teď.“

„Změňme téma, nechci na to myslet a představovat si, jak je z domečku jen hromada trosek,“ zamumlám zachmuřeně.